

SIHI POOLE

No. 4

1924

SIN POOLE

N4.

Aprill, 1924a.

5. aastaräik.

Tema on surmast üles tõusnud.

[Matt 28:7].

Tihti paneme tähele looduses suuri ja imelisi muudatusi. Juba kevadine vägi, mis viilma lume vahtsuse pelitab, surnud looduse tardumusest äratab uueks eluks uueks iluks, on suur ja sügav looduse-saladuste ilmutus. Tihti kajab läbi rahvaste kaebusi; on hukunenud tuhanded, maasind on kärisenud pooleni hävitades linnu, rüüstates kultuuri, mallet endasse paljude leina. Seal mägi, mis on surnunud, on hävitavat tuld ja laavat taevani hõlmanud, üles puistanud mitmete kodud. Värisel maasind, kohutavalt kajavad vulkaanide tõuked-suured hävitustööd käivad üle maa.

Astronoomid jutustavad tähtedest, mis aastasada eestel kõrvale kaldumata oma reise taevavõlvist teinud, kuid äkki jäätult kadunud - kustunud.

Kuid sääl loövad selges säras lootma uued tähed, uued päikesed nende tuhandete päikeste seas. Päikesed, maailma süsteemid kustuvad jäises pimeduses ja sünnivad uued ilmad.

Rahvaste elu on ra muutlik. Hjalos rahelduvad vaksed äitse- ja edenemisajad verisemate revolutsioonidega. Püüvad valitsused, põlised uhked troonikandjad suured ilmariigid kasvavad silmapilksete puhangute läbi. Vana kultuur ja ilmaraad annab maad uuele elujõulisemale. Rikas antiikilm purunes metsikute germaani laste ja gootide ja sõjanuiade all. Hindel, targasti kindlustet katoliitsism langes Bürttembergi mungas protesteeriva vaimu ees. Rahvaste eluräik, teoga loodus muudetakse, hävitatakse ja uuendatakse vägevate jõudude abil.

Tea muutus hävitab vara, halva ja loob uue äitseva, elujõulisema.

Looduse jõud on valusaks viitsaks Jumala käes, millega karistatakse patte. Patune Soodom ja Lomorra langesid maapõue. Mitte vähem patused ja liiderlikud linnad Pompei, Kernulanus mattis Vesuuvi tuline laava ja tuhk.

Liikahimuse ülistav ja liikahimuse elav antiikilm pidi kaduma ja tema varemete aseksid uued karmid rahvad. Katoliitsism kadus, sest ta oli vaimuta. On kadunud

ka riigid, uus õigluseta despotid valitsemas uue
loitava vabaduse us.

Suured muutused sündivad ka usuilmas. Kindlalt
seisis Iisraeli siviilne ühiskond. Ei olnud jõudus,
mis oleks Iisraeli ühiskonda purustanud. Suured ka-
rjastused saatis Jehoova tema rahva peale, - kuid kõik
sammus endist rada. Mehed, kes algemini mõistisid
Jumala tahtmist, vägevad prohvetid said vägi-
valdselt rahva viha all. Siis sündis ilma Jumala
Toeg, et purustada vanad ühiskonnad ja an-
da uus kõrgema usu. See muutus oli suur, see revolüt-
sioon oli vereine - Jumalaproog pidi ristisambas võitma
vana solituva vae. Ta suri, kuid Ta on surmast üle-
täinud. Surmast, hävitavast jõust tõusis uus
us. See us, mis ligendab jälle Jumalaga
ühendamiseks inimest. Surm ja tervenemine
sõnastatakse südames. Sellest tardedumusest võib
ta suur ja rõõmne muutus. Mii uui vägeva viletsaani saime sa-
tab patust lõuna, nii on kõlgetal voolanud veri katnud patust
surmed südames. See veri, see kannatus ja hävitust toov surm muu-
dab inimese teieks, loob varemises vana, et uus inimene võiks
etteastuda uuestisündinuna.

Suur on Kristus ülestõusmise tähtsus. Kees Kristus ei ole
ülestõusnud, siis on teie usk tühi; siis olete alles omis patte di-

Reegleid piibli lugemiseks.

- I. Loe järjekorras.
- II. Võta ühe raamat korraga läbi.
- III. Muir üht mõtet läbi terve piibli.
- IV. Loe üht raamatut teatud teema peäle.
- V. Loe paralleelseid kohti.
- VI. Valgusta uut seadust vanaga (võrrelda võib ka kaua, kui see piibli vastu ei käi).
- VII. Ole töotusi.
- VIII. Loe lohtiste silmadega loodusest ja elust.
- IX. Ole usin märkusi tegema (alla kriitilama).
- X. Kanna võimalikult piiblit või uut testamenti Raasas.
- XI. Kanna oma kogitud mett! Naineil - ei -

Surmatee.

Kui hinges võitlused on raskeid ja hiitled viisi all,
Ei tahaks anda täiesti end ära, sest valus murduda
Et käia alanduses surmateed, mis viiks kord võidule.

Hing raskeis võitlustes, ta nutab, palub, et sargem aliks tee.
Nad sügavasti hinge tunginud, liig teravad ju ohakate oksad,
Liig valusad, oh tsa, löödud haavad: Kas põrmuni ma
alandatud pean!

Krist Kolgatal - ma sinna külge pean löödud olema,
Kui tahan surra patule. Oo, valus - sügavasti tungind naelod
Mu vana inimese ihusse. Tä peab ju surema...

Tee Kolgatalilt võib hauda sügavasse,
Kus täiesti on murdunud mu mina.
Tä surema ju pidi, meidu elusse,
Mis igavene tä ei sõlbanud,
Ei võinud läheneda Jumalale,
Kes piha, patuta.

Sis see on põhjalikult puhastatud
Kui valus surmatee ka käidud on,
Sis mi. uuesti tä tõusta võib
Kuid puhta pihana:
Kes astub alandlikult jälgedes,
Mis käinud meie Päästja.

B. V.

Tule tagasi.

Kas oled kuulnud hinges hiiude vaixset, arm-
sat, selget,

Hiiudu kodunt kodu õuest, nurmelt metsadelt?

Kas oled kuulnud hiiudu, mis sind
nutma, naerma, hõiskama meelitab.

Tule tagasi!

Kas mõistad imerirja päiksekürtest
Mis vaixsel öhtul sinnaevast alla hiilgab?

Kas mõistad halja metsa salapärasest kutses,
Suurt, püha, ainult armastusest aetuna?

Sa kuuled kutses, usun mõistad imerirju,
Ja hindes tunned tungi imelist;

Hiid mis sa viibid? Miks sa veel ei rutta,
Lüü kuuled kutses, meelitus?

Tead küll, et vaixis hüs ja kürtse sära
kustub

Ja vaixis meelteleu koju kutse hiiud,
Ei seegi, mitte ükski öhtul enam vaix-
selt hiiua:

Rutta, rutta, tule tagasi!...

mn.

Holgata.

Hinge valdas õudus. Ta tundis hirmu ja kartust. Kõrkudes ja värisedes seisab ta ühe suure rõõmise sarnase mehe ees, kes nii kurvast ja armsalt ta peale vaatata...

Ta huuled nagu susistaksid midagi nii saladuslikku ja armsat lugu, kuid mida?.. Ja kes on see mees, kes sel vaiksel õhtul nii loodusriikas aias maas kummuli ahastuspinnas võitleb... Imelik, isäraline vaikus sel ööl. Kogu loodus uinub rüüps; aga see ei maga, - miks? Missüüriast tema peab sel ööl üleväl olema, elu ja surmaga võitlema. Kas ta ei võiks uneriüpe uinuda ja ramblastiile sukida! Ei, ta ei või... Ta hing jannub lõpmatult suurematute hingede järgi, kes alla sügavuse poole langetavad. Ta tahab neid päästa ja õnnelikuks teha, selleks tarvitab ta öist võitlust. Öine võitlus vaibab kuni hommikuse koiduunani, kes juba lindude laulukaja läbi õhuloori kuulduks ja ühes sellega Tema viimised sõnad: „Iha, kui see siin tahtmine on, et see karikas minust mööda ei lähe, siis sõndigu see!“ Meid sõnu öeldes tõuseb ta püsti ja varsti läheneb valurikas Holgata tee!.

Läbi hommikuuse udu astub Önnistegija rohtu-
saali unest kisendava rahvamuree hulgast välja
enda õlul randes ränka ristipakku väikeselt edasi.
Sellest hoolimata, et Talle tuhandeid piitrahoope
selga lootakse ning aaronsaid süümunimesid an-
takse. Astub Ta süüki kindlalt vääramatulel sam-
mondel edasi, kuni viimaks jõuab palava päi-
kese kiirte all nõrkemult Kolgata rünnale, kus
Ta viib enda töö lõpule.

Rahulikult seisab verine tapatall rahva
keskel, kus nii mitolike pilguga Ta peale vaar-
tab ja Teda kõvemini ristipuu külge naelutab.
Kuid süüki heidab Ta viimast korda enda alla
kui pilgu neile öeldes: „Ja, anna neile andeks,
sest nad ei tea, mis nad teevad;“ siis heitis Ta
kõnge. Hui alandav armastus!... Missugune
alatus olemine!.. ja see on Jumala Paeg! Kii-
ripub Ta süüki maa ja taeva vahel, inimesest
ära põlatud ja Jumalast üirekeseks ajaks ma-
ha jäetud minu ja sinu pärast - minu ja
sinu pärast!

Salliks ohverdada Ta enda, et meid õnnelikuss
teha!..

d.

Kristus on üles tõusnud surmuisest.

Ma valvasin haige sõbra juures...

Oli öö - tume, otsatu vaikne. Sõbra rahutud hingetõmbed suurendasid veelgi vaikustunnet, mis otsa painajana lasus. Tõegi hämar õhk tundus lämmatavana. Tõa piirjooned segunesid öö halli uduga; kui kõljuvasse loori oli kõik mässitud.

Ülestõusmispihavaõ, nii vaikne ja lõpuks nii rõõmu-rõõkatar öö. Täheleki lähi väikeste ähmaste arendumistunde pilguvad tase, rahulikult. Ühtki häält ega rõla - kõik ootab looduse ülisilmapilku - valguse rõõmu sündi.

Tunnen, kuid aeg möödub kirslemuga. Hättesammatus tõinevus. -

Sõber muutub ärski rahutuks, kui ei suuda too enam oodata. Liiguvad silmad rünnaste loogude all; ots valendav tõmbub voolidesse; rase ägamine vaotes valja joone endiste naeratava suu ümber. Kramplikult tungatas kogu keha.

Hale oli mul teda vaadata. Hing vaevles ihu ja armastab teda siiski. Oo, kuid tee ihu armastab, ta vaid tahtis alles elama hakata, täie söömuga elu-õnne-karika tühjendada, — mis tuli haigus, mis kõik ta lootused äh-

vardas purustada. Palavik massas on suurema
osa taast juba hävitanud, vari endisest sõbrast pün-
leb veel haiguse hõõguvate käte all.

Kui oleks minuigi vaade valus - avas ta silmad,
nä rahutud, pünatud, läikivad. Klaasistunud pilgu
heitis ta mulle.

— „Oo, kuid ma kardan!“ Sosistas ta, „kuid ma vih-
kan seda võimsat tumedat „surma“ tema labitungi-
õudse vaatega ja rahuliku pilkava naeratusega armul
külmut huult!“ — vihasele tõmbus ta värisev käsi rüü-
kase; hääl muutus kirglikuks kahinaks. — „Kuid ta-
haksin ta võita, hävitada — ja elada siis!!! Mida
pünab ta just mind? Ja naerab siis mu jõuetuse ja
hirmu üle. Igale poole, isegi unes jälitavad mind
need külmad „surma“ silmad. 60-tunnen, kaua ei
suuda talle enam vastusanna, kord viib ta mind hõlmas
jäises pimedusriiki.“

Ta vaikis, kui kohkus isegi oma saatuse es. Käes
suurt pisarapärlit veeresid põsilt. Abrutsivalt surus ta
end minu vastu, hirmunult taas ringi vaadates.

— „Oo, vaata, vaata siäl ta on jälle - siält ta läbi-
neb juba minu surmi“, vägasirutatus käega kutsus ta
mind - ja naerab - kas sa ei kuule?“

Hääl rustus ta hõõguvalt huult. Silmad pünasid

etniku leegiga pimedamasse toa nurka.

Kindlalt surusin ta oma rinnale, vaatasin ta silmi, hoidsin ta värisevaid käsi ja rääkisin, rääkisin talle vägevast, lõlmõmatust armastusest, soojusest, hellusest, igavesest elust valguse riigis, mille üle surmalgi võimust pole, rääkisin talle võidust surma üle.

Ta kuulas - esiti närviliselt sõnu tihelpanemate, kuid aeg-ajalt mõistis ta minu sõnet; mõistis oma hinge kaebavaid helisid, igatsust; kuulatatas väsinud rändajana kaugel võõrsil koduseid kutsuvaid armastushelisid ja ruttas koju...

Käua rääkisime. Valgustuli tupp. Käua kuulatatas sõbra ja silm lõi särama...

Päikesse kiir, Ülestõusmispihta esimene kiir kargas aenast sisse. Tallatult mängis ta sõbra heledaile juuksel ja pani nad kuldsele särama. Iksa enam ja enam kogus kiire, kuni tuba üleni vallatuud, rõõmsalt mänglevaid kiire täis oli.

Avasin akna. Värske soe kevadõhk valgus sisse. Teravtusi lõi temagi, doodus hõiskas. Kiiri püürnust põlaskellade pühalik lüüde ja rühines looduse hümniga:

"Kristus on üles tõusnud surmest!"

— Inena —

Valitsus nende liigete vahel kesk lauda, lauldi
Päästja auge, mõeldi palvus puudunud liikmeid
ja saadeti tervituskaartid mõnelele. Sidugu toim-
konda edaspidises töös: Kristuse armastus.

- 1 -

Mai kuul 11. kp. on kavatsusel pidada
muusikaõhtu, mille sissetulek läheb muumide
remonteerimiseks.

- 2 -

27. aprillil pühitsatakse ühingu 6 aasta-
päeva. Hommikul kell 10 on pühitsuskassolek, kuna
õhtu poole on amaraheline teoõhtu. Kuitseid on saa-
detud ka teistele noorsoo ühingute peeso osa-
võtuks.

- 3 -

Märtsikuu pühitsuskassolekust võttis osa
67 tegev- au- ja taotajaliiget, see teeb väga
58,9%. Tervitusi saatis 11 liiget see teeb väga
9,6%, kuna 36 liiget ei teinud sellega tegemist
Nende % — 31,6%. Muu seas algas, et jaanuari
pühitsuskassolekust saatis tervitusi 11. ja veeb-
bruaris 98. järgmine pühitsuskassolek on
27 aprillil hommikul kell 10.

- 4 -

1 liige astus tegevliikmest taotajaliikmeks.
Nõnda on ~~muutunud~~ 4 liiget.

- 5 -

Korraldama toimikonna kodukord väeti vii-
masel juhatuskassolekul muutmatult ühelhää-
lel vastu.

- 6 -

6. Jumala Vaim võiks rohkemalt publikundes töötada, selleks otsustas juhatus, et kellel võimalik on, enne publiku-
tundi lähikeseks palvetunniks kokku tulla. - 2 -

6. aprillil oli kogu noori läinud viimsi C6-lastele
sülla aastapäeva puhul. Minex oli õhkohe üle jää hobus-
tega. Koorlased olid õnnistatud, laulud rõlased
laulu- ja keelpööril, kõned kostusid ja deklamatsioonid
hüüdsid elu andmast andmast Issandale.
Kõõmuga võtsid lauluda meie noored saält.

Reedel 11. aprillil noorte publiku-
tunnis oli "Jeesus õitse sind armu, ja seisab su südame usse
ees ja koputab." Luuka 15: 4-7. L. lhm. 3: 20-21.

Juhatavad v. Põhja ja H. H. H. H.

Reedel 18. aprillil = "Mille näht = Jeesus armu
Juh 19: 16-30. Kõõm. 9: 11-22. juhataja v. H. H. H.

Reedel 25. apr. "Sina usualus" 1. Kõõm. 3.

Juhataja v. Põhja.

Õnnistuseannamast õhtust oli 30. märtsi kor-
raldatud koorlase-õhtu. Alguks tähtis
asimatus, et noormid jäävad laulda, ent vastu-
pidi, mõned pidid tagasi minema noormid-
sest. Koorlased algas laulukoori vägeva lauluga:

"Noored, Tõuske ülesse!" Pärast seda tutvustas
v. Põhja koorlased meie sõnaga, kuna siis rõlased
laulud soolo, deklamatsioonid. Siis oli mis-
sionistide kõne v. Adleri poolt, kes käsitles usu suh-
teid teaduse ja kunstiga. Peise kõnelejana astus üles
v. Põhja teemaks säades: südamekultuuri reform.
Kõne oli südamekultuuri. Pärast seda oli huvitavaim
koorlasepööril: noored usklikkõõmõlased tunnista-
sid enda isiklikust Päästjast. Pärast vaheajaga jat-
kui südamekultuuri koorlase, kust mõned laulud -

Peaks selline koorlase mitte isimeseks jääma
kaasõõmlaste poolt on juba soovitud sarnasid koorlase

Väljaandja: Tallinna Sisse Risti Sõõmõ C6 Usklik-
ühingu kirjanduskunsti toimkond.

Poligete 157.